

ÎNTÂMPLĂRI

ROBERT KOLUMBAN

ÎNTÂMPLĂRI

 CÎȘMIGIU
books

Redactor: Ecaterina Giurgiu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KOLUMBAN, ROBERT

Întâmplări : proză scurtă / Robert Kolumban. -
București : Cișmigiu Books, 2023
ISBN 978-606-28-1591-2

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815912

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2023
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

Robert Kolumban propune o carte de proze scurte sub titlul *Întâmplări*. Așteptările cititorului sunt astfel îndrumate, prin titlu, spre evenimente de viață structurate epic, ceea ce, într-adevăr, constituie subiectul unor schițe precum: *Revedere*, *Bărbații nu știu să moară*, *Reminder*, *Loganul albastru*, *Ziua îndrăgostiților*. *Întâmplările* ilustrează, de altfel, un plan minor al existenței, fiind centrate pe personaje ca soțul în derivă, vecina de bloc, taximetristul etc.

Dar substanța de bază a cărții rezidă în planul intim, sufletesc, având în centru cuplul, cu focalizare pe bărbatul aflat în căutarea iubirii perfecte: *Eliberarea*, *Regăsire*, *Primul fulg*, *Rânduri spre infinit*, *Marea*, *Umbre în oglindă* sunt câteva titluri dintr-un număr majoritar. Astfel de povestiri alcătuiesc o saga a iubirii, marcând momente ca extazul, plenitudinea, neliniștea, despărțirea, sacrificiul, trădarea, bogatul și nuanțatul spectru de sentimente asociate dragostei, analizei căruia, ca artist al cuvântului, autorul i se dedică aplicat.

La minuțioasa încercare de a reproduce ceea ce am putea numi *inefabil* în trăirea iubirii, participă, în varii proporții, realitatea, visul și imaginarul, definind realist sau oniric prozaic sau liric demersul scriitoricesc. Devenind poemă, epica erotică fuzionează

deseori cu liricul până la a fi, nu de puține ori, total absorbită de acesta.

Contopirea îndrăgostiților într-o singură ființă, acel repetitiv noi amintește de cuplul mitic ancestral al androgenului.

Analiza textelor inserate în tematica iubirii poate releva nivelul reușitei artistice, pentru cititor, important este produsul literar finit, oferit ca lectură variată, agreabilă, cu unele dificultăți de decriptare, dar nu insurmontabile, benefice, de altfel, prin misterul și ineditul adăugate textului. Publicul țintă fiind cititorul tânăr, îi revine acestuia confruntarea și chiar identificarea cu personajele centrale (de fapt, unul și același, interfață a autorului) aparținând mediului citadin actual și aflate în căutarea autodefinirii, cunoașterii și împlinirii lor. Lipsite de excentricitate în aspirațiile, situarea și comportamentul social, aceste personaje muncesc, locuiesc în apartamente de bloc, se bucură de plaja marină, de plimbare în parc sau de taifasul la o terasă, comunică prin telefonul mobil sau computer, utilizează simbolismul tradițional al darurilor și al gesturilor. Este de remarcat normalitatea acestor personaje și a vocabularului folosit, într-o lume aflată în competiție să detalieze totul – limbaj, intimitate, tradiție. Firescul și decența devin, și ele, o notă personală, distinctivă a unui autor ne intimidat de trendul lexical al momentului.

Câteva dintre aceste proze sunt, în mod aparte, de remarcat. Printre ele, *Poveste* are valoarea unei *Ars poetica* a afirmate fără e în fază și intenție autoritară, proiectând lumină doar asupra actul lui artistic

personal elaborat de o conștiință atentă, lucidă, analitică, reflexivă. Îmi place să creez o lume imaginată și s-o umplu cu amintiri, afirmă naratorul, precizând relația dintre experiența reală și ficțiune, dintre adevărul trăit și cel imaginat. „Ar trebui (iubirea, n.n.) să fie simplă, dar e plină de complicații. Pentru toți e diferită, subliniază autorul, evidențiind unicitatea acestui sentiment fundamental, originar, deci irepetabilitatea oricărui univers sufletesc, misterios și insondabil. De asemenea, aproape neobservată, lipsită de emfază se strecoară imaginea regresiei în începuturi, de fapt, în eternitate, de regăsire a cuplului androgin: „Și am fi doar noi în lumea asta (a poveștii, n.n.)? Am fi doar noi, pentru că restul ar fi doar vuietul de fundal”.

Câteva povestiri dezvoltă metafora și simbolul până la nivel de parabolă: *Turnul de la marginea orașului*, *Focul*, *Podul* – unele oferind multiple și incitante posibilități de decriptare. De exemplu, în ultima, dualitatea real/metafizic, metafora călătorului (prin lumi?), a podului indestructibil (între o lume și alta?), a apei ca graniță între tărâmurii – viață/moarte.

Ca mostră de proză artistică modernă, cu componentele într-un judicios echilibru, transgresând linia de demarcație între real și magic, dând măsura unei intuiții artistice de bun augur, poate fi menționată *Lumea roz*, o „întâmplare” grațios melancolică, relevând imposibilitatea realizării cuplului ideal din cauza incompatibilității predestinate.

Ecaterina Giurgiu

REVEDERE

Nu-l mai văzusem de doi ani. Poate era și de la pandemie, însă acum avea și alte priorități. Era tată de vreun an și abia dacă mai răspundea la telefon. Când a fost de acord să bem o bere, am rămas surprins. Eram obișnuit deja cu refuzul său. Ultimele dăți, nici măcar nu mai auzisem scuza.

– Ce mai faci, frate? Nu te-am văzut de-o viață amară!

Nici nu mai știam cum arată. Bine, țineam minte că e scund, plinuț și are câteva tatuaje. Că, de când apăruse moda cu bărbile de toate felurile, avea și el una de care se îngrijea mai ceva ca o domnișoară de virginitate. Însă îmi era greu să-l văd clar în fața ochilor.

– Ai slăbit, i-am zis eu după ce ne-am salutat bărbătește.

– Dacă nu ai Facebook și restu', normal că nu mai vezi poze. Sunt așa de un an, frate. A tot plâns fi-miu în primele luni și n-am prea dormit.

Avea 32 de ani, dacă țineam bine minte. Mereu mi se păruse matur, însă acum părea să aibă și griji. Era agitat și se apucase de fumat.

– Fumez când nu sunt acasă. Două-trei țigări, nu mai multe. Mai ales când sunt agitat.

– Te agit eu?

- Nu te mai amuza, că nu știi ce te-așteaptă.
- Adică?

Se lăsă pe spate și se bucură de moment. Sosi un chelner grăbit și, din mers, ne aruncă două meniuri pe masă.

- Ziceai că te vezi cu o dom'șoară.
- Da, mă văd. Dar ce legătură are?
- Are, frate. Așa începe nenorocirea. Că începeți să vă vedeți.

Am zâmbit la gluma lui. Cu toate că el părea cam serios. Însă știam că trăiește o poveste de dragoste și că-și iubește soția.

Își stinse țigara pe jumătate nefumată și deschise meniul. Căută cu degetul la băuturi, apoi închise caietul la loc.

- Ieri-seară, stăteam pe budă. Predasem un proiect și eram rupt de muncă. Nu dormisem de trei zile. De când muncesc de acasă, am impresia că mă muncesc și mai mult. Și, cum stăteam eu așa și mă relaxam, o aud pe nevastă-mea: *Unde e iubirea mea? Unde s-a ascuns?* Am simțit că-ngheață...

- Bună seara. Cu ce vă servim?
- Eu vreau o blondă la halbă.
- Două, am completat eu. Și niște alune, dacă aveți.
- Da, frate. Bună combinația!

A început să râdă cu lacrimi. Chelnerul se uită la el, curios.

- Atât pentru moment, am adăugat eu.
- După ce se liniști, își șterse ochii înroșiți cu un șervețel.

– Așa, frate. Scuze! Îți ziceam de nevastă-mea.
– Da. Că erai la baie și ea te căuta.
– Asta credeam și eu, frate. Dar nu. Așa îi zice lui fi-miu. *Iubirea mea. Dragostea mea. Lumina mea.* Eu m-am reîntors la numele din buletin. Când mă strigă, am impresia că aștept la un ghișeu și că mi-a venit rândul. Îmi vine să-i dau bună ziua de fiecare dată.

Îi vedeam tristețea, dar nu eram de acord cu ea.

– E mic copilul. Normal că e centrul lumii ei. Ce ai vrea?

– Da, normal că are nevoie de ea. Dar s-a dus, frate. Toată atracția s-a dus. Am devenit doi funcționari ce au grijă de un copil. Nu mai suntem iubiți. Și intimitate...

– Berile dumneavoastră.

Își mai scoase o țigară și o aprinse, agitat. După ce chelnerul plecă, își luă halba și bău, însetat.

– Nu știi, frate, cred că totul ține până vine copilul. Apoi, gata. Ori mai faci unul, ori ai pus-o. Asta am venit să-ți zic.

– Mai fă un copil atunci!

– Și o țin din copil în copil, poate mai trag de relație?

– Hai, frate, că muncești mult. Ea e ocupată cu copilul. E doar o perioadă. Sunt sigur că se vor liniști lucrurile.

El ridică din umeri. Partea asta negativistă nu i-o cunoșteam. Era mereu calculat, cu capul pe umeri.

– La tine ce mai e nou? Cum merg lucrurile?

După ceea ce-mi spusese, mă bucuram să schimb subiectul. I-am povestit un pic și de relația mea, dar

n-am insistat. Eram nerăbdător să ieșim în patru, însă nu părea momentul oportun.

– Auzi, tu mai scrii, nu?

I-am zis că da. Nu știam unde vrea să ajungă. Era serios și agitat în același timp.

– Și, tot așa, nu te prea citește nimeni, nu?

Am luat câteva alune și o gură de bere. M-am încruntat o clipă, neștiind ce vrea să-i zic.

– Adică scrii, dar degeaba.

– Mersi pentru explicație. Nu mi-am dat seama de ce vrei să zici.

– Da. Scuze! Ideea care e? Aș vrea să-ți zic o întâmplare și tu să o scrii. Dar să n-o publici.

– Tot nu mă citește nimeni.

– Da, adevărat. Mă rog, aș vrea să fie pentru mine, oarecum.

– Ce poveste?

– Cum am înșelat-o.

L-am privit zâmbind. Schiță și el un zâmbet, dar acesta dispăru destul de repede.

– Ce nume mi-ai da? Personajului meu. Ceva fictiv.

– Florin.

– Cum naiba, Florin?

– Așa, simplu.

– Dar așa cum ar mai fi fictiv?

– Orice nume aș scrie ar părea fictiv. Și chiar dacă aș scrie fix așa conversația, lumea ar crede că e fictivă. Nu contează literele care fac numele. Devii un personaj, atât.

– Zici tu?

– Parcă eu eram scriitorul.
– Da. Dar parcă ziceai că nu vinzi nimic.
– Tu ziceai asta, frate. Atunci, scie-ți singur fantezia!

– E pe bune. Chiar am înșelat-o.
– Cum o cheamă pe tipă?
– Nu-ți zic. Îi dai numele și e păcat.
– Știi că poți să-i dai tu alt nume. Ce știi eu? Pe ea n-o cunosc. Nici tu n-o cunoști.

Își termină berea și mai ceru una.

– Și niște alune, vă rog, am mai vrut eu.

Mă uitam la el și nu știam ce să cred. Îl vedeam supărat, îmbătrânit și, probabil, și înșelat. Nu fizic, normal. Dar, probabil, cu multe așteptări încălțate. Mă întrebam dacă asta mă aștepta și pe mine. Dacă, într-adevăr, atitudinea femeilor se schimbă după venirea copiilor. Dacă noi mințim ca să ajungem în pat, iar ele – pentru a avea copii?

– Cred că ai nevoie de o pauză. De timp, și cu soția, și cu fiul tău. Asta v-ar apropia. Asta aveți acum în comun, dragostea pentru el. Cred însă că e loc și pentru voi, să fiți un cuplu, acolo.

– Mersi, frate. Sper să fie așa. N-am mai avut un concediu de un an și ceva. Muncă și scutece. Mă simt neglijat și extenuat.

– Suntem niște copii mari.

– Da, frate. De parcă ele nu știu.

Am râs amândoi și am vorbit despre sport. Ne-am dat cu părerea despre următoarea etapă și am mai luat câte o bere amândoi. Era deja întuneric când soția îl sună.

– E timpul să mă duc și acasă. Voi? Nu stați împreună?

– Nu, din păcate. Mi-aș dori. Dar ea încă nu vrea.

– Ai grijă ce-ți dorești. Nu mai e cale de întoarcere după.

A râs și a oftat în același timp.

– Și tu, frate, i-am replicat. Odată povestea scrisă, devii infidel pe viață.

A vrut să zică ceva, dar s-a abținut.

Mi-a strâns mâna și a plecat spre taxiul ce-l aștepta deja.

– Dacă devii celebru, a zis înainte să se urce, să nu scrii despre mine! Niciodată!

CURSorul

M-am așezat în pat, cu laptopul în brațe, ca să-ți scriu ceva. Ceva care să te dea pe spate. Să te facă să te simți specială. Ceva ce să-ți mângâie egoul mai bine decât un buchet de flori. Îmi zic că pot face asta. Nu e greu.

Mă uit la tastatură și ea se uită, curioasă, la mine. Cresc volumul de lumină, ca să-mi fie mai ușor să butonez. Îmi așez perna mai comod și aștept să-mi treacă junghiul de la spate. Așa. Bun!

Cursorul se uită la mine, răbdător. Nu mă grăbește. E înțelegător. Îmi plimb degetele pe taste. Toate îmi dau aceeași senzație. Nu știu pe care să apăs.

Îmi reaşez perna și mă ridic mai mult. Acum, sunt pregătit. Trebuie să apară și inspirația. Și, odată cu ea, sigur te voi da gata. Îți voi spune ceea ce nimeni nu ți-a mai spus până acum.

Dar – tot nimic. Au mai trecut două-trei minute. Mă uit la ceasul din colțul drept, sus. Au trecut deja zece.

Tastez *ești foarte frumoasă*. Mă uit la cursor și am impresia că râde de mine. Șterg ce am scris și, după ce textul dispăre, mai țin apăsat pe backspace. Nu știu de ce fac asta. Poate din frustrare. Cât de greu poate să fie să te uimesc? Să citești ceva și să te topești?

Mai trec zece minute. Sau poate mai multe. Am impresia că și cursorul s-a oprit din pâlpâit. S-o fi plictisit și el. Închid pagina supărat. Pentru câteva secunde. Apoi o deschid iar. Mai bine nu-ți promiteam nimic. Hormonii sunt de vină. Și textul ăla stupid, copiat de pe net. Și faptul că ție îți plac romanticii. Cei care te descoperă și te cunosc pe de-a-ntregul. Care te dezbracă strat cu strat. Ca pe o ceapă. Nu, nu ca pe ceapă. Ca pe orice altceva ce are straturi. Doamne, ce greu e. Dar ți-am promis. Și în seara asta trec pe la tine. Fără text îmi iau gândul de la acțiune. Știu că nu glumeai. Vrei să fiu diferit. Ei bine, nu sunt.

Intru pe net și caut texte. Poezii. Prostii! Aleg de acolo câteva și le copiez. Cursorul clipește fericit. Nu mai stă degeaba. Încerc să aleg două-trei rânduri mai răsărite. Dar nu merge. *Ochii tăi ca oceanele*. Nu ți se potrivește. Ai ochii căprui ca... Nu știu. Ca ceva ce e căprui. *Părul ca grânele*. E castaniu. Șterg rând după rând, știind că nu o să te vopsești prea curând. *Ceva personal, despre mine*, ai zis. Poate nu ai crezut că poezia era de la mine. Normal că nu era. Dar a descheiat câțiva nasturi. Florile au continuat cu restul. Bomboanele te-au scăpat de fustă. Eu ți-am dat jos cămașa. Apoi, promisiunea de a-ți scrie ceva *personal* te-a dus în pat. Dacă e să o iau așa, nici măcar nu te-ai culcat cu mine. Bine, nu știu de ce m-ar mira asta. Faptul că am ajuns la ușa ta e o realizare. Nu mai sunt nici eu în formă. Dacă îmi întrebi prietenii, ți-ar zice că a fost cam mult și când doar m-ai privit. Nici nu le-am zis că ai și zâmbit. Că ochii tăi mi-au îndulcit ziua aia

idioată și, pentru prima oară, m-am întrebat cum arăt. Nu mi-am răspuns, pentru că știam că nu-mi mai păsase. Era o zi lungă, de birou. Aceeași cămașă veche, pantaloni și pantofi. Nimic special.

Că ochii tăi mi-ai îndulcit ziua.

Da, cu asta aș putea începe. Puteau fi și lila, nu culoarea lor conta. Ci căldura și liniștea ce veneau de acolo.

Bun, am un rând.

Nu știi câte ar trebui să fie. Dar e un început.

Acum, că mă gândesc, scriam pentru a te dezbrăca din nou, dar adevărul e că, datorită ție, m-am uitat în oglindă. Normal că nu pot să-ți zic asta. Nu e *macho*. Pe de altă parte, nici nu cred că asta cauți.

Și a trecut o oră. În curând, trebuie să plec spre tine. Mă dau bătut și intru la duș. Îmi zic că am pierdut vremea de pomană. Dar îmi dau seama că nu e chiar așa. Mă pusesem să scriu, ca să te dezbrac și azi. Însă felul în care am răs și am glumit până ne-au dat barmanii afară a fost o experiență de neuitat. Poate ai dreptate.

Mă șterg cu prosopul, însă tot ies mai mult ud din baie. Îmi caut telefonul, dar nu mai știu unde l-am lăsat. E pe pat, normal.

Cursorul mă vede și sunt sigur că ar vrea să dispară. Îi curm așteptarea și închid laptopul.

Bună, îți zic, auzindu-ți vocea.

Ca un clopoțel ce anunță venirea serii, pe prispă.

Mă uit în jur, nicio foaie. Știu că voi uita ce-am gândit, așa că trec la subiect.

Nu vreau să vin la tine, îți zic. Dar, continui, nu cumva să înțelegi greșit. Aș vrea să ieșim. Să mergem undeva. Ziceai că vrei să-ți scriu ceva special. Trebuie să te cunosc mai bine. Aș vrea să te cunosc mai bine.

Te văd în sinea mea cum zâmbești. Sunt sigur de asta. Dacă relația noastră ar fi un joc, eu, cu siguranță, tocmai mi-am reumplut viața și am deschis ușa nivelului următor.

După ce stabilim unde ne întâlnim, mă duc să mă șterg mai bine. Mă spăl pe dinți și încep să mă îmbrac. Mă opresc brusc în fața oglinzii de pe hol și mă uit la mine. Mă mișc ușor spre stânga. Apoi, spre dreapta. Mă întreb dacă sunt simetric. Apoi, îmi privesc fața. Sunt sigur că imaginea din oglindă se simte precum cursorul laptopului.

A trecut timpul. Ca inelele copacilor, ridurile îmi zic grijile. Câteva fire albe s-au instalat și în barbă, și în păr. Au tot crescut, mai au un pic și pot să le duc la grădiniță.

Continuând analogia, poate tu ai deschis un nou nivel în mine. Cursorul ăsta poate mai mult decât să clipească plictisit pe o foaie goală.

PIESELE

Ai deschis brusc ușa și am simțit că-mi sare inima din piept. M-am rușinat imediat – fața îmi ardea. *Ce faci ascuns aici?* ai întrebat, încruntată. Eu ți-am arătat piesa din mână. Cuvinte nu aveam. *Iar te joci? Nu!* am țipat eu. Îți explicasem de atâtea ori că nu mă jucam. *Construiesc. E Lego!* Tu ai dat ochii peste cap, ca de fiecare dată. M-am strâmbat la tine, în sinea mea, și m-am întors la schema de pe pat. Am simțit cum câteva piese se rostogolesc spre tine – te așezaseși pe marginea patului – iar eu le-am oprit, speriat. *Ce vrea să fie asta?* ai întrebat, aparent curioasă. *O mașină. Dar nu știi unde vine piesa asta.*

Tu ai întors instrucțiunile spre tine și ai mijit ochii. Te uitai ba la desen, ba la piesa din mâna mea. *Dar tu nu știi să faci lego!* am protestat eu. *Se pare că nici tu,* ai răspuns fără să mă privești. Apoi, mi-ai luat piesa din mână și ai fixat-o de celelalte. *Aici vine.* Eu mi-am răsucit capul, încercând să văd ce ai făcut. M-am ridicat din pat – ignorând că am luat după mine două piese mici, negre – și, cu mâinile încrucișate, priveam la ce făceai. Tu n-ai mai zis nimic. Ai luat o altă piesă și ai fixat-o de precedentele. Ai dat pagina caietului cu instrucțiuni. Ai mai pus alte două piese. Eu încercam să te urmăresc, dar nu reușeam. Voiam să-ți zic că nu faci bine ceea ce faci, dar nu aveam

răgazul. Puneai piesă după piesă – nu mai urmăreai nici pașii din caiet. *Îmi trebuie o piesă roșie*, ai zis, căutând agitată. *Ai pierdut-o?* Am început și eu să caut, ignorând vocea din mine, care îmi zicea că setul nu avea piese roșii. Am ridicat de pe jos două piese negre, neștiind cum au ajuns acolo. Poate mai erau și altele. M-am uitat sub pat, dar n-am găsit decât praf și o bomboană verde. Am rostogolit-o mai departe și m-am ridicat, dezamăgit. *Nu o găsesc*. Tu însă puneai piesă după piesă. Nu mă mai auzeai. Chipul îți era concentrat, degetele alergau pe cuvertura albă. M-am așezat pe marginea patului și te-am privit invidios. Tu chiar știai ce faci. Se părea că, de fapt, eu nu mai construiseam până atunci, iar tu – tu erai expertă.

Gata! ai strigat la un moment dat. *Cu astea două n-am ce să fac*. Erau piesele pe care le luasem de pe jos. Cele negre. Poate nici nu erau din setul ăsta. Le-ai aruncat sub pat și te-ai ridicat. M-am simțit obligat să mă ridic și eu. *E o casă*, am zis eu. *Normal că e o casă*. *Are un geam, o ușă și o masă*. *Are și scaune*. *Și canapele*. Am dat din cap timid, ca un novice. Apoi, am văzut roțile. *Alea nu-s roți*, m-ai corectat tu. *Astea două din față sunt pline cu pământ – la primăvară, vom avea flori aici – iar celelalte două sunt punctele de acces în tunelul prin care se joacă mereu copiii*. Te-am aprobat, dar, pe furie, m-am întins după instrucțiuni. Tu mi-ai luat caietul din mână și l-ai rupt în bucăți. *Nu mai am nevoie de ăsta*. *Oricum, era greșit*. Te-ai uitat la mine, așteptând. Sprâncenele tot coborau spre baza nasului, iar buzele ți se strângeau. *Așa e, nu mai avem nevoie de instrucțiuni*, am zis, oprind avalanșa mimicii tale.